ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 22ας Ιουνίου 1993 *

Στην υπόθεση C-11/92,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του High Court of Justice (Queen's Bench Division) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

The Queen

και

Secretary of State for Health, ex parte: Gallaher Ltd, Imperial Tobacco Ltd και **Rothmans International Tobacco (UK) Ltd,**

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 3 και 4 της οδηγίας 89/622/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 1989, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με τη σήμανση των προϊόντων καπνού (ΕΕ L 359, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, πρόεδρο τμήματος, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse και D. A. O. Edward, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: Lynn Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

— οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης, εκπροσωπούμενες από τον Kevin Mooney, solicitor, και τον Derrick Wyatt, barrister,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπουμένη από τη S. Lucinda Hudson, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τον Stephen Richards και την Eleanor Sharpston, barristers,

— η Ιρλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπουμένη από τον Louis J. Dockery, Chief State Solicitor, επικουρούμενο από τον Richard Law Nesbitt, barrister-at-law,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τη Marie Wolfcarius και τον Nicolas Khan, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας της,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις των προσφευγουσών της κύριας δίκης, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπουμένης από τη Lucinda Hudson, τον Richard Plender, QC, και την Eleanor Sharpston, της Ιρλανδικής Κυβερνήσεως και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 14ης Ιανουαρίου 1993,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Μαρτίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 1991, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Ιανουαρίου 1992, το High Court of Justice of England and Wales (Queen's Bench Division) υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 3, παράγραφος 3, και 4, παράγραφος 4, της οδηγίας 89/622/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 1989, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με τη σήμανση των προϊόντων καπνού (ΕΕ L 359, σ. 1, στο εξής: οδηγία).

2 Το ζήτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο προσφυγής που άσκησαν ενώπιον του High Court of Justice οι εταιρίες Gallaher, Imperial Tobacco Limited και Rothmans International Tobacco (UK) (στο εξής: προσφεύγουσες της κύριας δίκης), επιδιώκοντας, αφενός, την ακύρωση των άρθρων 5, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και 6, παράγραφος 3, στοιχείο β', των Tobacco Products Labelling Safety Regulations 1991 (Statutory Instruments 1991, αριθ. 1530, στο εξής: βρετανικός κανονισμός), με το αιτιολογικό ότι οι διατάξεις αυτές αντίκεινται στα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 4, παράγραφος 4, της οδηγίας και, αφετέρου, την αναγνώριση του δικαιώματός τους να διαθέτουν στο εμπόριο πακέτα σιγαρέτων, πλην των εισαγομένων στο Ηνωμένο Βασίλειο από άλλο κράτος μέλος της Κοινότητας, στα οποία οι προειδοποιήσεις και οι ενδείξεις των άρθρων 5 και 6 του βρετανικού κανονισμού καταλαμβάνουν επιφάνεια ουχί μικρότερη του 4 %.

3 Πρέπει να τονιστεί ότι κατά την οδηγία τα πακέτα σιγαρέτων πρέπει να φέρουν ορισμένες ενδείξεις και ορισμένες προειδοποιήσεις. Έτσι, το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας προβλέπει ότι οι ενδείξεις της περιεκτικότητας σε πίσσα και νικοτίνη εκτυπώνονται στην πλάγια όψη των πακέτων σιγαρέτων στην ή στις επίσημες γλώσσες του κράτους της τελικής διαθέσεως, με ευανάγνωστους χαρακτήρες που να έρχονται σε αντίθεση με τον φόντο, έτσι ώστε να καλύπτουν τουλάχιστον το 4 % της αντίστοιχης επιφανείας.

4 Το άρθρο 4 επιβάλλει να φέρουν όλες οι μονάδες συσκευασίας των προϊόντων καπνού, στην εμφανέστερη επιφάνειά τους, τη γενική προειδοποίηση «Βλάπτει σοβαρά την υγεία» (παράγραφος 1). Στα πακέτα σιγαρέτων, στην άλλη μεγάλη επιφάνεια της συσκευασίας, αναγράφονται ειδικές προειδοποιήσεις, οι οποίες επιλέγονται μεταξύ των περιλαμβανομένων σε κατάλογο τον οποίο καταρτίζει κάθε κράτος μέλος με βάση αποκλειστικά τις προειδοποιήσεις που παρατίθενται στο παράρτημα της οδηγίας (παράγραφος 2). Στα πακέτα σιγαρέτων, οι προειδοποιήσεις των παραγράφων 1 και 2 καλύπτουν τουλάχιστον το 4 % κάθε μεγάλης επιφανείας της μονάδας συσκευασίας, μη συμπεριλαμβανομένης της μνείας της αρχής που αναφέρεται στην παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου (παράγραφος 4).

5 Ο βρετανικός κανονισμός προβλέπει, όμως, στο άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο δ', ότι στα πακέτα σιγαρέτων η γενική και η ειδική προειδοποίηση πρέπει να καλύπτουν τουλάχιστον το 6 % της επιφανείας εκτυπώσεως. Το άρθρο 6, παράγραφος 3, στοιχείο β', του βρετανικού κανονισμού ορίζει επίσης ότι, στα

πακέτα σιγαρέτων, η ένδειξη της περιεκτικότητας σε πίσσα και νικοτίνη καλύπτει επιφάνεια αντιστοιχούσα τουλάχιστον στο 6 % της πλαγίας όψεως του πακέτου.

6 Σύμφωνα με το άρθρο του 8, παράγραφοι γ' και δ', ο βρετανικός κανονισμός προβλέπει ότι ο εισαγωγέας σιγαρέτων, οποιασδήποτε μάρκας, προελεύσεως άλλου κράτους μέλους, ο οποίος πρόκειται να τα διαθέσει στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρείται ότι έχει τηρήσει τους όρους του βρετανικού κανονισμού, εφόσον το πακέτο αναγράφει στα αγγλικά προειδοποιήσεις σύμφωνες με τους όρους που επιβάλλει αυτό το άλλο κράτος μέλος κατ' εφαρμογήν της οδηγίας.

7 Επιληφθέν της προσφυγής, το High Court of Justice αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία μέχρις ότου το Δικαστήριο απαντήσει στο εξής προδικαστικό ερώτημα:

«Συνάδει με τα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 4, παράγραφος 4, της οδηγίας 89/622/ΕΟΚ να επιβάλλεται, μέσω εθνικών κανόνων, να εκτυπώνονται οι πληροφορίες και οι προειδοποιήσεις που καθορίζονται στα άρθρα 3, παράγραφος 1, και 4, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας στα πακέτα σιγαρέτων, ούτως ώστε να καλύπτουν τουλάχιστον το 6 % κάθε επιφανείας που καθορίζει η οδηγία, δοθέντος ότι οι όροι αυτοί έχουν εφαρμογή στην εγχώρια παραγωγή, αλλά θεωρείται ότι πληρούνται όσον αφορά πακέτα σιγαρέτων εισαγόμενα από άλλο κράτος μέλος, εφόσον τα εν λόγω πακέτα πληρούν, ως προς την καλυπτομένη επιφάνεια, τους όρους που επιβάλλονται από αυτό το άλλο κράτος μέλος κατ' εφαρμογήν των άρθρων 3, παράγραφος 3, και 4, παράγραφος 4, της οδηγίας;»

8 Στην έκθεση ακροατηρίου εκτίθενται λεπτομερώς τα πραγματικά περιστατικά και το νομικό πλαίσιο της κύριας δίκης, η εξέλιξη της διαδικασίας καθώς και οι γραπτές παρατηρήσεις που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνον καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

9 Με το προδικαστικό ερώτημά του το εθνικό δικαστήριο θέλει να πληροφορηθεί αν τα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 4, παράγραφος 4, της οδηγίας επιτρέπουν

στα κράτη μέλη να επιβάλουν, όσον αφορά την εγχώρια παραγωγή τους, να εκτυπώνονται στα πακέτα σιγαρέτων οι ενδείξεις της περιεκτικότητας σε πίσσα και νικοτίνη και η γενική και ειδική προειδοποίηση, που προβλέπονται αντιστοίχως στα άρθρα 3 και 4, ούτως ώστε να καλύπτουν τουλάχιστον το 6 % κάθε επιφανείας για την οποία προορίζονται.

10 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η οδηγία, η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 100 Α της Συνθήκης, αποσκοπεί στην εξάλειψη των τυχόν εμποδίων στις συναλλαγές που οι διαφορές μεταξύ των εθνικών νομοθεσιών στον τομέα της σημάνσεως των προϊόντων καπνού μπορούν να δημιουργούν, εμποδίζοντας έτσι την εγκαθίδρυση και τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Προς τούτο, η οδηγία περιέχει κοινούς κανόνες για τις σχετικές με την υγεία προειδοποιήσεις που πρέπει να αναγράφονται στις μονάδες συσκευασίας των προϊόντων καπνού και τις ενδείξεις της περιεκτικότητας σε πίσσα και νικοτίνη που πρέπει να αναγράφονται στα πακέτα σιγαρέτων.

11 Οι κοινοί αυτοί κανόνες δεν είναι πάντοτε της ιδίας φύσεως.

12 Ορισμένοι δεν αφήνουν στα κράτη μέλη καμιά δυνατότητα να επιβάλουν, όσον αφορά τη σήμανση των προϊόντων καπνού, δεσμευτικότερους ή λεπτομερέστερους ή πάντως διαφορετικούς όρους από τους προβλεπομένους στην οδηγία.

13 Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας, τα κράτη μέλη δεν μπορούν, για λόγους σημάνσεως, να απαγορεύουν ή να περιορίζουν το εμπόριο των προϊόντων που πληρούν τους όρους της οδηγίας. Κατά την παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου, τα κράτη μέλη έχουν βεβαίως τη δυνατότητα να καθορίζουν, τηρουμένης της Συνθήκης, τους όρους που κρίνουν αναγκαίους για την εξασφάλιση της προστασίας της υγείας των ατόμων κατά την εισαγωγή, την πώληση και την κατανάλωση των προϊόντων καπνού, αλλά μόνον εφόσον αυτό δεν συνεπάγεται τροποποιήσεις της σημάνσεώς τους σε σχέση με τις διατάξεις της οδηγίας.

14 Άλλες διατάξεις της οδηγίας παρέχουν στα κράτη μέλη ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως η οποία τους επιτρέπει να προσαρμόζουν τη σήμανση των προϊόντων καπνού στις απαιτήσεις της προστασίας της δημόσιας υγείας. Αυτό συμβαίνει με το άρθρο 4, παράγραφος 2, κατά το οποίο τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να καθορίζουν τις ειδικές προειδοποιήσεις που πρέπει να αναγράφονται στα πακέτα σιγαρέτων, επιλέγοντας από τις προειδοποιήσεις που παρατίθενται στο παράρτημα της οδηγίας. Αυτό συμβαίνει επίσης με το άρθρο 4, παράγραφος 3, το οποίο παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προβλέψουν ότι η γενική προειδοποίηση «Βλάπτει σοβαρά την υγεία», καθώς και οι ειδικές προειδοποιήσεις, πρέπει να συνοδεύονται από τη μνεία της αρχής η οποία τις συνέταξε.

15 Η ύπαρξη διατάξεων που περιέχουν ελάχιστες προδιαγραφές εξηγείται στο ψήφισμα του Συμβουλίου και των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνερχομένων στα πλαίσια του Συμβουλίου, της 7ης Ιουλίου 1986, σχετικά με ένα πρόγραμμα δράσης των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του καρκίνου (ΕΕ C 184, σ. 19), στο οποίο παραπέμπει η πέμπτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας. Κατά το πρόγραμμα, τα μέτρα που θα λάβει η Κοινότητα για τον περιορισμό και τη μείωση της καταναλώσεως καπνού πρέπει να στηρίζονται στην κτηθείσα πείρα στα διάφορα κράτη μέλη και να συμβάλλουν στην ενίσχυση της αποτελεσματικότητας των εθνικών προγραμμάτων και δράσεων.

16 Τα κράτη μέλη που έκαναν χρήση των εξουσιών που χορηγούν οι διατάξεις που περιέχουν ελάχιστες προδιαγραφές δεν μπορούν, σύμφωνα με το προμνησθέν άρθρο 8, να απαγορεύουν ή να περιορίζουν το εμπόριο, στο έδαφός τους, των εισαγομένων από άλλα κράτη μέλη προϊόντων που πληρούν τους όρους της οδηγίας.

17 Επομένως, για να δοθεί απάντηση στο εθνικό δικαστήριο, πρέπει να εξεταστεί αν η παράγραφος 3 του άρθρου 3 και η παράγραφος 4 του άρθρου 4 της οδηγίας παρέχουν στα κράτη μέλη εξουσία εκτιμήσεως η οποία τους επιτρέπει να επιβάλουν, όσον αφορά την εσωτερική τους παραγωγή, να καλύπτει εκάστη των εν λόγω ενδείξεων και προειδοποιήσεων επιφάνεια μεγαλύτερη από το 4 % της αντίστοιχης επιφανείας.

18 Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης παρατηρούν ότι οι κανόνες της οδηγίας, κατά τους οποίους οι ενδείξεις και οι προειδοποιήσεις καλύπτουν τουλάχιστον το 4 % της αντίστοιχης επιφανείας, πρέπει να μεταφερθούν στο εσωτερικό δίκαιο από τα κράτη μέλη ακριβώς ως έχουν, διότι οι εν λόγω διατάξεις δεν τους παρέχουν καμιά εξουσία εκτιμήσεως. Στους παρασκευστές προϊόντων καπνού εναπόκειται να αποφασίζουν αν οι ενδείξεις και οι προειδοποιήσεις πρέπει να καλύπτουν ευρύτερη επιφάνεια. Συναφώς, υποστηρίζουν, καταρχάς, ότι η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από τη σχετική με ορισμένες οδηγίες στον τομέα της σημάνσεως νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία οι κοινοί κανόνες σημάνσεως των οδηγιών αυτών ερμηνεύονται ως αποκλείοντες κάθε πρόσθετο ή διαφορετικό εθνικό όρο, εκτός αν ορίζεται άλλως. Όσον αφορά, ιδίως, την οδηγία 73/173/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 4ης Ιουνίου 1973, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που αναφέρονται στην ταξινόμηση, συσκευασία και επισήμανση επικινδύνων παρασκευασμάτων (διαλυτών) (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 3), οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης επισημαίνουν ότι, καίτοι το άρθρο της 6, παράγραφος 1, προβλέπει ότι «κάθε σύμβολο πρέπει να καλύπτει τουλάχιστον το ένα δέκατο της συνολικής επιφανείας της ετικέτας», το Δικαστήριο υπέδειξε σαφώς ότι οι κανόνες σημάνσεως της οδηγίας αυτής εφαρμόζονται ομοιόμορφα και με τους ίδιους ειδικότερους όρους στα εγχώρια και στα εισαγόμενα προϊόντα (απόφαση της 5ης Απριλίου 1979 στην υπόθεση 148/78, Ratti, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 861). Υποστηρίζουν κατόπιν ότι διαφορετική ερμηνεία θα οδηγούσε στο να επιτρέπεται στα κράτη μέλη να επιβάλουν στα εγχώρια προϊόντα δεσμευτικότερους όρους από τους επιβαλλομένους για την εμπορία των εισαγομένων από άλλα κράτη μέλη προϊόντων, πράγμα που θα δημιουργούσε δυσμενή διάκριση και θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ελεύθερη κυκλοφορία των προϊόντων καπνού και να επηρεάσει τους όρους ανταγωνισμού.

19 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

20 Συγκεκριμένα, τα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 4, παράγραφος 4, της οδηγίας περιέχουν διατάξεις οι οποίες απευθύνονται στα κράτη μέλη, αποδέκτες της οδηγίας, και όχι στους παρασκευαστές προϊόντων καπνού, οι οποίοι δεν έχουν κανένα συμφέρον να χρησιμοποιούν μεγαλύτερη επιφάνεια για τις εν λόγω ενδείξεις και προειδοποιήσεις. Η λέξη «τουλάχιστον» που περιέχεται στα προμνησθέντα άρθρα έχει την έννοια ότι τα κράτη μέλη, αν το κρίνουν αναγκαίο, είναι ελεύθερα να καθορίζουν μεγαλύτερο μέγεθος για αυτές τις ενδείξεις και προειδοποιήσεις, λαμβανομένου υπόψη του βαθμού ευαισθητοποιήσεως του κοινού στους κινδύνους για την υγεία που συνδέονται με την κατανάλωση καπνού.

21 Η παρατεθείσα από τις προσφεύγουσες της κύριας δίκης νομολογία στον τομέα της σημάνσεως αφορά οδηγίες των οποίων το περιεχόμενο είναι διαφορετικό από εκείνο της οδηγίας 89/622. Ως προς την προπαρατεθείσα απόφαση Ratti, πρέπει να τονιστεί ότι το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί της ερμηνείας του άρθρου 6, παράγραφος 1, της προπαρατεθείσας οδηγίας 73/173, η οποία περιέχει επίσης τη λέξη «τουλάχιστον», αλλά επί άλλων διατάξεων της οδηγίας αυτής και επί της φύσεως, εν γένει, των διατάξεών της.

22 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι αυτή η ερμηνεία των διατάξεων μπορεί να συνεπάγεται, όπως παρατηρούν οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης, δυσμενή μεταχείριση της εγχώριας παραγωγής σε σχέση με τα εισαγόμενα προϊόντα και επιτρέπει τη διατήρηση ανίσων όρων ανταγωνισμού. Εντούτοις, οι συνέπειες αυτές απορρέουν από τον βαθμό εναρμονίσεως που επιδιώκουν οι εν λόγω διατάξεις, οι οποίες περιέχουν ελάχιστες προδιαγραφές.

23 Επομένως, στο εθνικό δικαστήριο πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 4, παράγραφος 4, της οδηγίας 89/622 έχουν την έννοια ότι επιτρέπουν στα κράτη μέλη να επιβάλουν, όσον αφορά την εσωτερική τους παραγωγή, να εκτυπώνονται στα πακέτα σιγαρέτων οι ενδείξεις περί της περιεκτικότητας σε πίσσα και νικοτίνη και η γενική και ειδική προειδοποίηση, που προβλέπονται αντιστοίχως στα άρθρα 3 και 4 της ίδιας οδηγίας, ούτως ώστε να καλύπτουν τουλάχιστον το 6 % κάθε επιφανείας για την οποία προορίζονται.

Επί των δικαστικών εξόδων

24 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Ιρλανδική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 1991 το High Court of Justice of England and Wales (Queen's Bench Division), αποφαίνεται:

Τα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 4, παράγραφος 4, της οδηγίας 89/622/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 1989, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με τη σήμανση των προϊόντων καπνού, έχουν την έννοια ότι επιτρέπουν στα κράτη μέλη να επιβάλουν, όσον αφορά την εσωτερική τους παραγωγή, να εκτυπώνονται στα πακέτα σιγαρέτων οι ενδείξεις περί της περιεκτικότητας σε πίσσα και νικοτίνη και η γενική και ειδική προειδοποίηση, που προβλέπονται αντιστοίχως στα άρθρα 3 και 4 της ίδιας οδηγίας, ούτως ώστε να καλύπτουν τουλάχιστον το 6 % κάθε επιφανείας για την οποία προορίζονται.

Rodríguez Iglesias Joliet

Moitinho de Almeida Grévisse Edward

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Ιουνίου 1993.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

G. C. Rodríguez Iglesias